

önemli ve ayırmedici bir özelliği çevirilerin bütün olarak etkisine açıklıkla karşı çıkmasıdır. Bu kesimin en çok çalışma yapan yazar ve araştırmacısı olan M. Ruhi Şirin bu yaklaşımı şöyle dile getirmektedir:

“Bir kere ülkemizdeki çocuk kitabı yazarları amatör, henüz yazarlık bilinci oluşmamış yazarlardan oluşuyor. Usta yazarlar ‘çocuklar için edebiyat’ konusunda duyarsız davranıyorlar. Çocuklar için edebiyat yapmanın önemine mutlaka inanıyorlar, ancak eser vermek istemiyorlar. Çünkü bu işin bazı tehlikeli yanları var. Bunun farkındalar... Ancak bu böyle devam ettiği sürece ‘dünya çocuk klasikleri’ tekellerini sürdürecektir. Bu kitapların yansıttığı dünya ve edebiyatın yoğunlaştırdığı duyarlıklar karşısında susacak mıyız? Kara derililer, beyaz derililer, sarı derililer edebiyatıyla çocuklarımız küçük yaşta bu klasiklerin sunduğu dünyaya sempati ile yaklaşırlarsa bunun gelecek için anlamı ne olacaktır? Henüz Türk Çocuk Klasikleri Dizisi’ni yayımlayamadık. Kırk yıl önce dünya çocuk klasiklerini devlet olarak yayınlamayı düşünen bir toplumda birçok şeyi konuşmanın, tartışmanın ve düşünmenin zamanı gelmiş olmalıdır.” (s. 20. Çocuk Edebiyatı Yıllığı. M. R. Şirin,1987.)

Daha önce değindiğimiz gibi çeviriler genel yayınlar içinde düşük bir orandadır. Buna karşın sağ edebiyatçı çevrelerde çevirilerin aşırı ağırlığından yakınılmaktadır. Bu yakınma boşuna değildir. Oran düşük olsa da, çocuk ve gençlik edebiyatının kayda değer yapıtlarının çoğu yabancı ürünlerdir ve bunlar tüm dönemlerde tekrar tekrar basılarak çocuk edebiyatının karakteristiğini belirlemişlerdir. Buradaki yakınmayı dışa kapanma isteği olmaktan çok, yerli kaynaklardan beslenen bir çocuk edebiyatı etkinliğinin doğmamış olmasından duyulan rahatsızlık olarak anlamak doğru olur. Bu yaklaşıma göre çeviri edebiyatla rekabet edebilecek bir yerli edebiyat, yeni kuşakların “bizim değerlerimizle” yetişmesini sağlayacaktır. Yabancı edebiyat, çocukların dünya görüşlerini oluşturacak bir ağırlığa sahip olduğu için sakıncalıdır. Bu anlayış Batı’nın rasyonel dünya görüşünün çocuğa aşılmasını istememekte, masumiyeti ve doğal yetenekleriyle çocuğu doğuştan kutsal bir varlık olarak kabul etmektedir. Ama çocuğa böyle genel bir değer atfedilmesi, çocuğa özerklik ve özgürlük tanınması, bu yönde bir edebiyat oluşması anlamına gelmemekte, ahlaki değerlere bağlı belli davranış biçimleri çocuğa, onun “özüne uygun” doğal tercih olarak sunulmaktadır.